

Austro-Węgry muszą w tym kierunku swą politykę wschodnią poprowadzić, gdyż nie mogą pozwolić, ażeby sposobność najlepsza minęła bez pożytku dla monarchji, wszystkie bowiem warunki sytuacji sprzyjają tej polityce.

Austro-Węgry po za Bošnją i Hercegowiną, z którym to faktem już się na Wschodzie pogodzone, nie żywią pragnienia żadnych dalszych terytorjalnych na półwyspie nabytków; zamiary takie materialnie, geograficznie prawie niemożliwe, okazałyby się zabójczymi dla wpływu i stanowiska Austro-Węgień na Wschodzie. Wbrew dawnym hasłom, należy dzisiaj przyjąć — zgodnie ze świeżymi zapewnieniami p. Tiszy — że Austro-Węgry do Nowego Bazaru, a tem mniej do Saloniki, nigdy nie pójda.

Natomiast leży w ich interesie, ażeby nawiązały z wszystkimi państwami bałkańskimi takie stosunki, jak ze Serbją, które polegają na wzajemnej dobrej woli i wzajemnych ekonomicznych korzyściach. Ażeby te stosunki w ten sposób ułożyć i uzyskać przeważny wpływ na Serbję, Bułgarię, Rumunię, Grecję, musi Austria polityczne interesa tych krajów popierać, musi im udowodnić, że jej protekcja w radzie Europy, a w danym razie i pomoc czynna, może być skuteczną i rozstrzygającą.

Podniesienie zatem całej kwestji wschodniej leży dzisiaj w interesie Austro-Węgień; tamy wypadkom klasę tu nie będą, przeciwnie fakta dokonane już i te które niewątpliwie jeszcze się dokonają, znajdują ze strony Austro-Węgień poparcie. Innej polityki dla państwa tego ani się pomyśleć nie da, jeżeli się zważy, że i cała europejska konstelacja jej sprzyja. Nawiązane mianowicie w Skierniewicach i w Kromierzu stosunki dają tę gwarancję, że nakreślony powyżej rozwój spraw wschodnich i kierunek polityki austriackiej nie może wcale doprowadzić do wojennego zatargu z Rosją. Wobec związku trzech cesarzy jest ta obawa wykluczona. Niemcy zaś nie mogą sprzeciwiać się, nie mają w tem interesu, jeżeli tylko zobaczą, że polityka Austro-Węgień jest wyraźną i stanowczą. Ks. Bismark nie życzy sobie niczego już więcej, jak tylko utrzymania moralnego stanowiska swojego i Niemiec w Europie. Nie jest on złamanym, ale zapewnianym, że z wiekiem zeszkolniał, sparzywszy się na kwestji karolińskiej, a nadto będąc narażony na ciągłą walkę z następczynią tronu, której wpływ z każdym dniem wzrasta. Ks. Bismark nie życzy sobie dla Niemiec podniesienia żadnej już nowej kwestji, odstąpił nawet, jak zapewnianym, od długo żywionej idei zaokrąglenia Niemiec od wschodu i północy.

Jeżeli Austro-Węgry podejmą, a zdaje się, że muszą podjąć, śmiało i stanowczo kwestję wschodnią, mogą liczyć na uznanie ze strony Niemiec, na zgodne obliczenie się z Rosją, a tem samym już „zgoda europejska” dla nowego porządku rzeczy na wschodzie jest zapewniona. Anglja popiera dzisiaj Austrię... zresztą siła faktów dokonanych, byle po za niemi jedno lub dwa wielkie mocarstwa stanęły, rozstrzyga sama przez się. S.

Kilka słów drukarza.

(Art. nad.)

Jak ważnym czynnikiem w drukarstwie jest ten, który złożoną przez zecerów robotę odbija, tj. maszynista czyli preser, dowodzić tego nie trzeba. Na nie się nie przyda najpiękniejsze składanie, na nie ładny i dobry papier oraz kosztowne drzeworyty, jeżeli odbicie nie jest staranne. Maszynista ma w swoich rękach połowę majątku właściciela drukarni, maszyny bowiem kosztują bardzo drogo i jeżeli jest partaczem naraża tegoż właściciela na ogromne a niepowetowane straty, przez nieumiejętne obchodzenie się z maszynami, zbijanie pisma i złe wykonywanie robót. Partacz taki jest przytem prawdziwą plagą dla zdolnych maszynistów, którzy obejmując zepsuta przezeń maszynę, muszą wciąż walczyć z jej wadami, które częstokroć są nieuleczalne.

Ze maszynistów zdolnych jest niewielu, pochodzi to ztąd, iż praca ich jest trudną, praktyka musi być długa, a odpowiedzialność wielka, bo tego, co maszynista źle zrobi, poprawić już nie można, tylko trzeba zniszczyć i ponieść stratę, albo puścić w świat fuszerkę. Największym też interesem właścicieli drukarni jest mieć dobrych maszynistów i od nich też zależy, żeby ich mieli. Potrzeba tylko do tego, aby nie wypisywali chłopców niezdolnionych odpowiednio, jak się to dotychczas w wielu drukarniach praktykuje. Praktyka taka, wypisywanie chłopców, którzy umiają nakładać, odbijać korekty, prasować druki, ale o preserstwie mają zaledwie słabe wyobrażenie, doprowadziła do tego, że mamy corok więcej maszynistów partaczy, którzy fuszerują robotę, niszczą maszynę i naturalnie nigdzie nie mogą zagrześć miejsca, przeklinają świat i ludzi, którzy im dopomogli do zmarnowania najpiękniejszego wieku w drukarni.

Potrzeba zatem praktykę tę zarzucić i wypisywać tylko rzeczywiście uzdolnionych preserów. Uczeń preserski powinien być przy maszynie najmniej przez trzy lata i w tym czasie wykonać robotę lepszą, jako „sztukę”, która oceniona przez znawców decydować powinna o jego wypisie, a że sam ją wykonał powinno być stwierdzone podpisem pryncypala, starszego maszynisty i dyspozytora. Coś podobnego ma wprawdzie miejsce i teraz, ale nikt tych „sztuk” nie ogląda, a ci, którzy je składają, jako własną pracę, często nawet nie widzieli, jak się robiły. Trzeba więc koniecznie przestrzegać, aby „sztuki” były robotą własną uczniów i głównym warunkiem ich wypisu. Będzie to dla nich bodźcem do pracy, a dla pryncypalów rękojmią, że coś umieją.

Na egzaminie, jaki się corok odbywa, uczniowie powinni być badani więcej praktycznie niż teoretycznie, bo czyż kto u nas uczy ich teorii? Jeżeli fachowe kształcenie uczniów nie zostanie zreformowane w ten sposób, to niedługo nie będziemy w możności obyć się bez maszynistów sprawozdanych z zagranicy, może z tych właśnie Niemiec, w których już teraz nikomu nie wolno zarobić nawet na suchy kawałek chleba.

Kiedy już dotknąłem jednej specjalnej kwestji drukarskiej, niech mi wolno będzie dotknąć i innej, ogólniejszej, a mianowicie apatji, jaka zapanowała w naszym Towarzystwie drukarskim. Narzekamy wprawdzie, że nam jest źle i rzeczywiście jest najgorzej. Fach nasz należy do inteligentnych, ale jest mozolny i niewdzięczny. Nie ma w nim świetnych widoków na przyszłość. Z tego, co w najlepszym razie zarobić można, kapitału na drukarnię nikt nie zbierze, bo na to trzeba tysięcy rubli, pracuje się więc tylko aby wyżyć. Ubocznego procederu

traktował ks. Wirtemberską w oderwaniu od czasu, z którego wyszła. Kilka bowiem dat, odnoszących się do poprzedników ks. Wirtemberskiej na niwie powieściowej, nie określają wcale „cech naszej literatury powieściowej przed ukazaniem się „Malwiny.”

Pierwszej sylwetce p. Chmielowskiego braknie zupełnie owego zapowiedzianego w słowie wstępnym ogólnego tła naszej cywilizacji z pierwszych dziesiątków bieżącego stulecia.

Sam rozbiór „Malwiny” nie wytwarza w czytelniku pełnego poglądu na znaczenie literackie tej powieści. P. Chmielowski omawia nasamprzód kilka rysów dzieła, zestawiając je dowolnie, przechodząc dopiero później do treści, która powinna być podstawą operacyjną każdej źródłowej, obszerniejszej oceny. A treść samą podaje w ten sposób, że ktoś, co nie zna „Malwiny”, nie może ogarnąć całej fabuły.

„Sentymentalność widać we wszystkich rozmowach i we wszystkich sytuacjach miłosnych — pisze p. Chmielowski. — Pewne napięcie, pewna nabrzmiałość w słowach, pewna przesada w uczuciach, pewna teatralność w gestach stanowią znamienne cechy tej fazy w rozwoju sercowym społeczeństw nowożytnych, a między innymi i naszego.”

Było tak rzeczywiście, lecz jakżeż było dawniej? Czem różnił się sentymentalizm, sączący się z „Malwiny”, od rozpustnej swawoli wielkich pań z czasów Stanisława Augusta, lub od rzetelnej miłości matek i babek tych swawolnic?

Krytyk, charakteryzujący czy nową jakąś ideę, czy nową formę pewnej namiętności, nie pouczy nigdy swego słuchacza, gdy nie oprze się na bezpo-

średniość. Dopiero zestawienie dwóch odmian tego samego uczucia odsłania ich różnicę. Jerzy Brandes nie byłby wykazał tak wybornie, jak to uczynił, wysokiego znaczenia reformy Jana Jakuba Rousseau'a, gdyby nie był poprzednio odmalował ekliwkości i nicości sztucznego uczucia jego poprzedników.

Dlaczego jest „Malwina” utworem typowym owego czasu, w czem różni się istota tej powieści od dawniejszych? P. Chmielowski powiedział, że tak jest, ale nie wyjaśnił „genezy tej formy piękna z wcześniejszych”. Nie bowiem nie mówi gołosłowna pwnianka, że Marja Wirtemberska otwiera szereg powieściopisarzy, którzy nie satyrycznie tylko, jak Krasicki, patrzy na zjawiska życia towarzyskiego, ale także uczuciowo, sympatycznie w zjawiskach tych biorą udział.

W charakterystyce Marji Wirtemberskiej było dużo sposobności do podmalowania zajmującego tła. Nie uczynił tego p. Chmielowski, gubiąc się w drobiazgach, w szczegółach.

Zupełnie inaczej, korzystniej przedstawia się studjum o Klementynie z Tańskich Hofmanowej. Nie jest to już pobieżna, niewyraźna sylwetka, lecz rzeczywisty obraz literacko-obyczajowy.

Z wielką znajomością stanu naszej oświaty z pierwszych dziesiątków bieżącego stulecia oświecił p. Chmielowski po kilku wstępnych uwagach, odnoszących się do ówczesnej naukowości polskiej w ogóle, główne usiłowania komisji edukacyjnej, podjęte w celu reformy w kierunku pedagogicznym.

Wiadomo, że smutny stan pensjonatów żeńskich

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— Do Mosk. wiedz. telegrafują z Petersburga, iż komisja do spraw żydowskich pod prezydencją br. Pahlena wznowi swe posiedzenia w połowie października ze współudziałem senatorów Mordwinowa i Polowcewa; komisja między innymi roztrząsać będzie i kwestję wzbronienia żydom handlu w dni świąteczne i niedzielne.

— Ministerjum dóbr państwa ułożyło plan robót na rok przyszły około osuszenia wschodniej części Polesia, między rzekami Dnieprem, Słowieczką, Uborcją, Swinowidą i Ptieżą, na przestrzeni 80,000 dziesiątyn, a w części zachodniej na obszarze 40,000 dziesiątyn. Ku końcowi roku 1886-go obszar osuszonego gruntu na Polesiu wyniesie przeszło 1,700,000 dziesiątyn. W ciągu r. 1886-go zamierzono przeprowadzić regulację rzek i kanalizację na przestrzeni 173 wiorst.

— W gubernji witebskiej było w r. z. szkółek ludowych 187, do których uczęszczało ogółem 6,646 dzieci, a mianowicie chłopców 6,263 i dziewcząt 383. W szkołach tych wykładało 322 nauczycieli ludowych, których płaca wynosiła od 200—210 rs. rocznie. Na utrzymanie szkół ludowych wydatkowały w r. z. skarb 12,109 rs. i gminy 24,531 rs., razem 36,640 rs.

